



У Х В А Л А
ВЕЛИКОЇ ПАЛАТИ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним поданням 49 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) абзацу другого пункту 16 розділу XV „Прикінцеві положення“ Закону України „Про загальнообов’язкове державне пенсійне страхування“

м. К и ї в
7 червня 2018 року
№ 34-у/2018

Справа № 1-160/2018 (735/17)

Велика палата Конституційного Суду України у складі суддів:

Шевчука Станіслава Володимировича – головуючого,
Головатого Сергія Петровича,
Городовенка Віктора Валентиновича,
Гультая Михайла Мирославовича – доповідача,
Запорожця Михайла Петровича,
Касмініна Олександра Володимировича,
Колісника Віктора Павловича,
Кривенка Віктора Васильовича,
Лемака Василя Васильовича,
Литвинова Олександра Миколайовича,
Мельника Миколи Івановича,
Мойсика Володимира Романовича,
Саса Сергія Володимировича,
Сліденка Ігоря Дмитровича,
Тупицького Олександра Миколайовича,
Шаптали Наталі Костянтинівни,

розглянула питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційним поданням 49 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) абзацу другого

пункту 16 розділу XV „Прикінцеві положення“ Закону України „Про загальнообов’язкове державне пенсійне страхування“ від 9 липня 2003 року № 1058–IV.

Заслухавши суддю-доповідача Гультая М.М. та дослідивши матеріали справи, Велика палата Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Відповідно до статті 150 Конституції України до Конституційного Суду України звернулися 49 народних депутатів України з клопотанням визнати таким, що не відповідає Конституції України (є неконституційним), абзац другий пункту 16 розділу XV „Прикінцеві положення“ Закону України „Про загальнообов’язкове державне пенсійне страхування“ від 9 липня 2003 року № 1058–IV (далі – Закон № 1058), відповідно до якого положення Закону України „Про пенсійне забезпечення“ застосовуються в частині визначення права на пенсію за вислугу років для осіб, які на день набрання чинності Законом України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо підвищення пенсій“ мають вислугу років та стаж, необхідні для призначення такої пенсії.

Автори клопотання вказують, що Законом України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо підвищення пенсій“ від 3 жовтня 2017 року № 2148–VIII (далі – Закон № 2148) скасовано пенсії за вислугу років для окремих категорій працівників, крім пенсій артистам театральньо-концертних та інших видовищних закладів, підприємств і колективів, а також зазначають, що через професійне виснаження „для значної частини вчителів пенсія за вислугу років є життєво важливим фактором“. Народні депутати України наголошують, що зміни в пенсійному забезпеченні призведуть до порушення права на пенсію працівників освіти як

громадян, які працюють на роботах, виконання яких спричиняє втрату професійної працездатності до настання віку, що дає право на пенсію за віком, в частині рівності перед законом з іншими особами, пенсії яким були призначені раніше, та з артистами театральних та інших видовищних закладів, підприємств і колективів, для яких пенсія за вислугу років зберігається.

Народні депутати України стверджують, що Законом № 2148 не були враховані положення частини першої статті 57 Закону України „Про освіту“, статей 51, 52 Закону України „Про пенсійне забезпечення“, за якими держава забезпечує, зокрема, педагогічним і науково-педагогічним працівникам пенсію за вислугу років, а також, що абзац другий пункту 16 розділу XV „Прикінцеві положення“ Закону № 1058 суперечить статтям 22, 24 Конституції України.

2. Велика палата Конституційного Суду України, вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі у зв'язку з постановленням Першою колегією суддів Першого сенату Конституційного Суду України Ухвали від 25 квітня 2018 року про відмову у відкритті конституційного провадження у цій справі, виходить з такого.

У частині третій статті 51 Закону України „Про Конституційний Суд України“ передбачено, що у конституційному поданні щодо конституційності акта (його окремих положень) зазначається, зокрема, обґрунтування тверджень щодо неконституційності акта (його окремих положень). Отже, суб'єкт права на конституційне подання, стверджуючи про невідповідність закону (його окремих положень) Конституції України, повинен аргументовано довести таку невідповідність конкретним положенням Основного Закону України.

Порушуючи питання про невідповідність статтям 22, 24 Конституції України абзацу другого пункту 16 розділу XV „Прикінцеві положення“

Закону № 1058, автори клопотання цитують приписи статті 57 Закону України „Про освіту“, статей 51, 52 Закону України „Про пенсійне забезпечення“, однак лише цитування та наведення приписів Конституції України, положень законів України не є обґрунтуванням неконституційності оспорюваного положення Закону № 1058 (ухвали Конституційного Суду України від 27 грудня 2011 року № 66-у/2011, від 27 березня 2013 року № 10-у/2013, від 8 липня 2015 року № 29-у/2015, від 21 грудня 2017 року № 13-у/2017).

Отже, суб'єкт права на конституційне подання не навів обґрунтування тверджень щодо невідповідності Конституції України абзацу другого пункту 16 розділу XV „Прикінцеві положення“ Закону № 1058, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 3 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – невідповідність конституційного подання вимогам, передбаченим цим законом.

Керуючись статтями 147, 150, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 33, 35, 51, 52, 61, 62, 66, 83, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“ та відповідно до § 45, § 52 Регламенту Конституційного Суду України Велика палата Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним поданням 49 народних депутатів України щодо невідповідності Конституції України (конституційності) абзацу другого пункту 16 розділу XV „Прикінцеві положення“ Закону України „Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування“ від 9 липня 2003 року

№ 1058–IV на підставі пункту 3 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – невідповідність конституційного подання вимогам, передбаченим цим законом.

2. Ця Ухвала є остаточною.

КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД УКРАЇНИ